

betegne en Højnelse og en Fremhjælpen af vort hele Erhvervsliv. Thi en Hjælp efter det Princip, Almisseprincippet, hvorefter man jo nu, ogsaa efter det foreliggende Forslag, skal raade Bod paa Arbejdsløshedens uheldige Følger, kunde ikke blot, som jeg før sagde, godt tænkes at blive Genstand for en Brug, der ikke er i Overensstemmelse med de Forudsætninger, under hvilke den paagældende Lovgivning er kommen til Verden, men kunde ogsaa tænkes at virke noget demoraliserende i Modsætning til en Hjælp efter det Princip: at raade Bod paa Arbejdsløsheden ved at skaffe forøget Arbejde, i alt Fald til en Del af dem, der nu ikke kunne faa Arbejde.

Der er ogsaa andre Tanker, der trænge sig ind paa en ved Behandlingen af Lovforslag som det foreliggende. Saaledes rejser sig det Spørgsmaal, om der egentlig ikke er noget forkert ved de nuværende Samfundsforhold eller ogsaa maaske noget forkert ved enkelte af de Individier, der findes i Samfundet, eller maaske, hvad vel er mest rimeligt, noget forkert ved begge de to Faktorer i Forening. I hvert Fald henstiller jeg til det høje Ting, om der ikke allerede paa nærværende Tidspunkt var Anledning til at overveje, om der ikke er andre Midler og andre Veje, ad hvilke man kunde raade Bod paa Arbejdsløsheden end den, der her foreslaas. Disse almindelige Bemærkninger har jeg ønsket at fremføre navnlig med Henblik paa den Forpligtelse, som Staten for sit Vedkommende maa siges at have til at raade Bod paa Arbejdsløsheden.

Der er et andet Forhold, som ogsaa synes mig at staa i et ejendommeligt Lys set i Relation til den herskende Arbejdsløshed, nemlig dette, at medens Situationen i Dag, som for 9 Aar siden, af den ærede Forslagsstiller betegnes paa den Maade, at der er ekstraordinær Arbejdsløshed, paastaas det fra anden Side og er for nylig under Forhandlingerne her i Tinget blevet paastaet, at der samtidig med denne Arbejdsløshed maa foregaa en Import af fremmed Arbejdskraft, og det paastaas endogsaa, og jeg tør ikke modsige det, at denne Import af fremmed Arbejdskraft til bestemte Arbejder foregaar, fordi den er nødvendig, og ingenlunde af Hensyn til de paagældende Arbejdsgiveres For-

nøjelse eller Fordel. Hvis det virkelig er Tilfældet, at der i vort Samfund findes ekstraordinær Arbejdsløshed og ekstraordinær Arbejdsmangel eller i alt Fald en Arbejdsmangel, der maa søges afhjulpen paa den Maade, at der maa indføres fremmed Arbejdskraft, ikke fordi den er billigere, men til Trods for, at den endogsaa er dyrere, maa enhver, der tænker alvorligt over nationaløkonomiske Spørgsmaal, søge at vinde Klarhed over Muligheden af at finde andre Midler til at raade Bod paa Arbejdsløsheden end dem, der ere anviste gennem Loven om Arbejdsløshedskasser og den i Fjor vedtagne Lov om ekstraordinært Tilskud fra Statens Side til Hjelpekasserne.

Jeg har gentagne Gange nævnt, at Arbejdsløsheden i Virkeligheden er i Færd med at blive et permanent Fænomen i vort Samfund, men der er en anden Side ved Arbejdsløsheden, jeg til Slutning ønsker at pege paa, og det er, at den foruden at være permanent er et lokalt Onde. Den omdelte Statistik viser i Virkeligheden, hvad der, saa vidt jeg forstod, ogsaa indrømmedes af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at Arbejdsløsheden ogsaa er et lokalt Onde. Vi, der kende Forholdene paa Landet, have da ogsaa den Opfattelse, at den indskrænker sig til de store Byer, og at den ikke kan siges at findes i Landkommunerne udenfor dem, der maa siges i et vist Omfang at have købstadlignende Bebyggelse, altsaa Landkommuner, der til en vis Grad have faaet Karakter af at være smaa Byer. Og det synes endvidere, som om Arbejdsløsheden vokser procentvis og forholdsmæssigt med Byernes Størrelse. Det fremgaar ogsaa af den omdelte Statistik, at for København og Frederiksberg var Arbejdsløsheden 13,6 pCt., medens den i Provinsbyerne er 9,4 pCt. Den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, hvad vi andre ogsaa have set af den omdelte Statistik, at enkeltvis taget er der ganske vist Byer i Provinsen, hvor Arbejdsløsheden er større end i København. Det gælder saadanne Provinsbyer som Helsingør og Kolding. Men taget som Helhed: København og Frederiksberg for sig og Provinsbyerne for sig, viser det sig, at Arbejdsløsheden er betydelig større i København og Frederiksberg end i Provinsbyerne. Paa Landet maa jeg sige, at jeg for mit Vedkommende har